

Arrest

nr. 252 907 van 15 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in, dat bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 10 september 2014 werd afgewezen. Na beroep weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 148 276 van 22 juni 2015 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende vervolgens drie aanvragen in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, die telkens werden geweigerd.

Op 21 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verwerende partij op 24 augustus 2020 onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Inder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2020 werd ingediend door betrokkene, die verklaart te heten :

*S., A. C.(R.R.: ...)
nationaliteit: Guinee
geboren te Conakry op 10.05.1996
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Eén van de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd niet vervuld, met name het voorleggen van een geloofwaardig identiteitsdocument. Het is de bedoeling dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007).

Betrokkene legt een kopie voor van een paspoort met weliswaar een correcte MRZ-code, maar deze informatie is tegenstrijdig met de wetenschappelijke bevindingen die de botscan opleverde uitgevoerd door de Katholieke Universiteit Leuven en waartegen betrokkene niet binnen de 60 dagen in beroep ging. Het medisch onderzoek werd uitgevoerd op 07.03.2014 door het Universitair Ziekenhuis St.-Raphaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde; dit naar aanleiding van de twijfel die de dienst Vreemdelingenzaken had bij de voorgehouden leeftijd. Uit dit wetenschappelijk onderzoek bleek dat hij ouder is dan de leeftijd die hij opgaf. Betrokkene had toen al een leeftijd die zeker hoger was dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is.

Om de leeftijd aan te tonen kunnen afwijkingen in aanmerking genomen worden op voorwaarde dat die zich binnen een redelijke marge situeren. Een afwijking van 3,48 jaar kan echter niet als redelijk worden aanvaard. Uit de beslissing van de dienst Voogdij volgde dat betrokkene geboren is in 1993 en niet in 1996.

Het voorgelegde paspoort kan niet anders dan een paspoort zijn waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd en dit paspoort bewijst zijn werkelijke identiteit niet. Het feit dat de MRZ-code correct is, sluit niet uit dat het paspoort door corrupte handelingen werd verkregen. Guinee wordt aanzien als één van de meest corrupte landen van de wereld. Op de corruptie-index van de ngo Transparency International scoort Guinee in 2017 27 op 100. Ook de Global Corruption Barometer Africa 2019, citizens' views and experiences of corruption geeft aan dat de inwoners van Guinee ervaren dat er in Guinee veel corruptie is. Valse documenten komen in Guinee vaak voor. Het kan goed zijn dat iemand een perfect authentiek document voorlegt, maar dat het met smeergeld werd gekocht. Dergelijke documenten zijn soms niet te onderscheiden van echte documenten. Gezien de leeftijds- of identiteitsgegevens vermeld op het paspoort niet overeenstemmen met andere objectieve gegevens, staan de identiteitsgegevens van betrokkene niet vast.

Betrokkene had een origineel en gelegaliseerd suppletief vonnis, afgegeven op 19 03.2013 in Ratoma, Guinee, voorgelegd, waarin wordt vermeld dat hij geboren is op 10.05.1996. Een gelegaliseerd document bevestigt echter niet noodzakelijk de inhoud, enkel de hoedanigheid van de persoon die het document ondertekent.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1. Verzoeker voegde een kopie voor van zijn paspoort.

Verwerende partij meent dat er geen geloofwaardig identiteitsdocument werd voorgelegd.

Verwerende partij erkent dat verzoeker een kopie voorlegde van een paspoort met een correcte MRZ-code. Deze MRZ-code (of languit 'Machine Readable Zone') bevat gecodeerde data die door een computer kan uitgelezen worden. Onder meer de geboortedatum is opgenomen in deze MRZ-code. Met behulp van een algoritme kan de MRZ-code gecontroleerd worden, en vergeleken worden met de andere informatie in het paspoort. Op deze manier kan vastgesteld worden of er al dan niet sprake is van een vals paspoort.

Verwerende partij stelt dat de informatie in verzoekers paspoort tegenstrijdig is met de resultaten van de leeftijdstest die werd afgenomen door de Dienst Voogdij. De DVZ meent op die basis dat 'het niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd',

Bij het nemen van de bestreden beslissing zag de DVZ twee zaken over het hoofd, en ging hierdoor onzorgvuldig te werk. Het gaat meerbepaald om het volgende:

2. In eerste instantie werd verzoekers paspoort onderzocht door de Federale politie, dienst vervalsingen van verzoekers origineel paspoort. De Federale Politie kon geen bewijzen van valsheid of vervalsing aantreffen.

Verwerende partij neemt geen motieven hierover op in de bestreden beslissing, en argumenteert niet waarom dit onderzoek door de gespecialiseerde afdeling van de Federale Politie volgens haar niet volstaat om aan te nemen dat verzoeker een geloofwaardig identiteitsdocument heeft voorgelegd. Naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht, vormt dit ook een schending van de motiveringsplicht.

3. Ten tweede ziet verwerende partij de mail met aanvullende informatie over het hoofd, die verzoeker op 6 mei 2020 toevoegde aan het dossier (zie stuk 2).

Deze aanvulling schets in eerste instantie het problematisch karakter van de leeftijdstests van de Dienst Voogdij in het algemeen, en in tweede instantie de onbetrouwbaarheid van de test die specifiek voor verzoeker werd uitgevoerd.

Indien verwerende partij meende dat deze bijkomende informatie haar oordeel niet kan wijzigen omtrent de geloofwaardigheid van het identiteitsdocument, diende ze hieromtrent motieven op te nemen. Toen verwerende partij deze aanvulling over het hoofd zag, ging ze onzorgvuldig te werk.

Het gaat om de volgende informatie:

1) Met betrekking het onnauwkeurig karakter en de onbetrouwbaarheid van leeftijdstests in het algemeen

De leeftijdstesten die de Dienst Voogdij laat uitvoeren in België, zijn zeer omstreden. Zoals hierna zal blijken, uiten een aantal zeer gezaghebbende instanties (Het VN Kinderrechtencomité, UNHCR, EASO, het Europees Parlement, het Europees Comité voor Sociale Rechten, de Nationale Raad van de orde van artsen en talrijke NGO's) serieuze kritiek op de Belgische leeftijdstesten.

Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind dat toeziet op de naleving van het Kinderrechtenverdrag heeft gesteld dat om een geïnformeerde inschatting van de leeftijd van een minderjarige te maken,

staten gebruik moeten maken van een multidisciplinair team dat rekening houdt met de fysieke en psychologische ontwikkeling van kinderen. Medische testen zouden moeten worden gelet op hun onnauwkeurigheid. Beslissingen moeten aanvechtbaar zijn in beroep:

"To make an informed estimate of age, States should undertake a comprehensive assessment of the child's physical and psychological development, conducted by specialist paediatricians or other professionals who are skilled in combining different aspects of development. Such assessments should be carried out in a prompt, child- friendly, gender sensitive and culturally appropriate manner, including interviews of children and, as appropriate, accompanying adults, in a language the child understands. Documents that are available should be considered genuine unless there is proof to the contrary, and statements by children and their parents or relatives must be considered. The benefit of the doubt should be given to the individual being assessed. States should refrain from using medical methods based on, inter alia, bone and dental exam analysis, which may be inaccurate, with wide margins of error, and can also be traumatic and lead to unnecessary legal processes. States should ensure that their determinations can be reviewed or appealed to a suitable independent body." (Joint General Comment No. 4 of the CMW and No. 23 of the CRC in the context of International Migration: States parties' obligations in particular with respect to countries of transit and destination, CRC/C/GC/23, 16 Nov 2017, §4).

Vrije vertaling: Om een geïnformeerde inschatting te maken van leeftijd moeten Staten een omvattend inschatting maken van de fysieke en psychische ontwikkeling van het kind, uitgevoerd door gespecialiseerde pediaters en andere professionelen die vaardig zijn in verschillende aspecten van ontwikkeling samen te brengen. Dergelijke inschattingen moeten gebeuren in een kindvriendelijke, gendersensitieve en cultureel geschikte wijze, met inbegrip van interview van kinderen en waar toepasselijk volwassenen die hen vergezellen, in een taal die het kind begrijpt. Documenten moeten als authentiek gezien worden indien het tegendeel niet bewezen wordt en verklaringen van kinderen, ouders of verwanten moeten in rekening gebracht worden. Het voordeel van de twijfel moet gegeven worden aan het individu waarvan de leeftijd wordt geschat. Staten moeten zich onthouden van het gebruik van medische methodes, zoals beenderonderzoek en tandenonderzoek, gezien dit onnauwkeurig kan zijn, met grote foutenmarges, en onnodig traumatiserend kan zijn en kan leiden tot onnodige juridische procedures. Staten moeten verzekeren dat hun beslissingen kunnen aangevochten worden voor een geschikt onafhankelijk lichaam.

Het VN Kinderrechtencomité, heeft recent nog vastgesteld dat de 3-delige leeftijdstest die specifiek in België gehanteerd wordt intrusief en onbetrouwbaar is, en dat de beroepsprocedure geen effectief rechtsmiddel uitmaakt (Committee on the Rights of the Child, Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Belgium, CRC/C/BEL/CO/5-6, 28 February 2019, §§41-42).

"41. (...) The Committee is, however, concerned that, reportedly:

(a) The three-phase test used to determine the age of unaccompanied children is intrusive and unreliable, and that the appeal procedure lacks effectiveness; "

"42. With reference to the Committee's general comment No. 6 (2005) on the treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin, the Committee recommends that the State party, (stuk 5)

Ook het Europees Comité voor Sociale Rechten is deze visie toegedaan, en meent ook dat de leeftijdstest op basis van botscans een schending uitmaakt van art. 17, §1 van het Herzene Europees Sociaal Handvest:

"113. In conclusion, the Committee considers that medical age assessments as currently applied can have serious consequences for minors and that the use of bone testing to determine the age of unaccompanied foreign minors is inappropriate and unreliable. The use of such testing therefore violates Article 17§1 of the Charter (ECSR, European Committee for Home-Based Priority Action for the Child and the Family (EUROCEF) v. France, klacht nr. 114/2015, 24 januari 2018).

Vrije vertaling: Concluderend beschouwt het Comité dat medische leeftijdstesten zoals momenteel toegepast ernstige gevolgen kunnen hebben voor minderjarigen en dat het gebruik van hottesten om de leeftijd te bepalen van NBMV's ongepast en onbetrouwbaar is en bijgevolg art. 17, §1 van het Charter schendt.

De medische leeftijdstest wordt ernstig bekritiseerd worden vanuit de vakliteratuur en op supranationaal niveau.

"[Het Europese Parlement] betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma's kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreden blijven en een grote foutenmarge kennen; verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode waarmee de leeftijd wordt bepaald, waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uit gevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes; herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid, en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uitgevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uitgeput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend (Resolutie van het Europese Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de Europese Unie (2012/2263(INI))

"De techniek van de bot leeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling. [...] Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen. Schatting houdt altijd een onnauwkeurigheidsfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn. (...)

Verschillende factoren (etnische, genetische, endocriene, sociaaleconomische, nutritionele, medische, ...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden. De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren. De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en van het sociaaleconomisch en nutritioneel niveau van het individu. [...] De Nationale Raad meent om de hierboven uiteengezette redenen dat de andere indicatoren die leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken niet verwaarloosd mogen worden." (stuk 1, Nationale Raad van de Orde der Artsen, Testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, advies van 20 februari 2010).

De onderzoeken zijn onvoldoende nauwkeurig en zijn volledig gericht op een westers publiek. Met betrekking tot kinderen die in armoede zijn opgegroeid, en kinderen die uit Azië komen, zijn er doorslaggevende indicaties dat de resultaten van de huidig gebruikte testen er jaren naast kunnen zitten. Zoals hierboven reeds aangehaald wijst de Orde der Artsen daar zelf ook op:

"We merken op dat geen enkele van de gebruikte methodes werd uitgewerkt en getest op jongeren afkomstig uit de landen waar de NBMV vandaan komen. Als deze methodes geen rekening houden met de betreffende referentiegroepen, is hier dan geen sprake van foute premissen?" (stuk 2, Platform Kinderen op de Vlucht, Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen, september 2017, pg. 18).

In een third party intervention bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de zaak Darboe en Camara t. Italië, nr. 5797/17, laten het Aire Centre, Vluchtelingenwerk Nederland en ECRE gelden dat leeftijdstesten een artikel 8 EVRM schending kunnen uitmaken of zelfs een artikel 3 EVRM schending met zich kunnen meebrengen (stuk 3):

"Age assessment should never be undertaken as a routine practice and may only be resorted to where there are serious doubts about the claim of minor age and only after the principle of the benefit of the doubt has been applied. Where the individual circumstances of a particular case require an age assessment, a holistic, safe and dignified procedure should be carried out by qualified experts with due respect to material and procedural safeguards under Articles 3 and 8 EC HR. Medical methods should be avoided due to their low evidential value, intrusiveness and a risk of a disproportionate interference in the child's private life that may lead to a violation of Article 8 ECHR"

Ze wijzen op het gebrek aan nauwkeurigheid en de kritiek die binnen de medische wereld op de tests geuit wordt.

“10. The interveners wish to draw the Court’s attention to the fact that currently, no method of age assessment exists that can determine a person’s age with certainty. 3 2 This is particularly crucial with regard to medical examinations performed to assess the age, which have sparked severe criticism amongst medical experts. 33 It has been recognised that a number of age assessment methods have been criticised for a lack of scientific, empirical basis and reliability, producing a high risk of arbitrary results. 34 Importantly, it has also been noted that a number of age assessment methods are invasive and may cause physical or mental harm to the person subject to them. 35 Further, the UNHCR has cautioned States on the use and implications of age assessments in the asylum context.36

11. Indeed, experts within the field recognise that medical examinations - such as the use of X-rays to examine skeletal (bone) and dental maturity, the use of other methods of imaging bone development (MR1) and physical examination - are not able to determine the age of a person with sufficient precision, since they disregard environmental, socioeconomic and ethnographic factors that can play an important role in bone and dental growth.37 These methods are particularly unreliable for persons between 15 and 20 years of age given the lack of official valid reference data for people from non-Western countries with different ethnic backgrounds.38 Experts assert that hand-wrist X-rays are not at all informative; the MRI dental and wrist scans present risks for children being misclassified as adults and overall more than one third of assessments are wrong. 39 These methods ‘were simply not designed to assess disputed chronological age—they were prepared for medical use in diagnosing and monitoring disorders of growth’.40 Moreover, the use of medical examinations to perform age assessment involves strong ethical concerns, particularly relating to the free and informed consent of the person subject to the age assessment procedure as well as the use of radiation without any medical purpose or benefit.41

12. It is the interveners’ submission that the State Parties should ensure that the age assessment procedure as a whole, including procedural safeguards and the methods used to assess age, guarantees respect for the child’s private life under Article 8 ECHR. Construed in light of the best interest of the child and benefit of the doubt principles, the interveners submit that age assessment procedures concerning asylum-seeking children should not be contemplated as routine measures and should satisfy the necessity and proportionality test under Article 8 ECHR in order to achieve the legitimate aim pursued. The requirements underpinning Article 8 cannot be fulfilled where non-holistic and intrusive medical age assessment methods are used as they have a low evidential value and a detrimental effect on children’s rights, including respect for moral and physical integrity. 42”

In de EASO richtlijnen voor leeftijdsinschattingen wordt er gewezen op de voorrang die psychosociale tests genieten op medische tests (stuk 4, pg 32-33), en wordt erop gewezen dat volgens Schmeling ea om accuraatheid na te streven, een test moet voldoen aan deze minimumvoorwaarden (stuk 4, pg 34-35):

- Voldoende grote vergelijkingsgroep
- Vastgestelde leeftijden van geteste personen
- Uniforme verdeling van leeftijden,
- Scheiding per geslacht
- Details van onderzoeksdatum
- Duidelijke definitie van bestudeerde karakteristieken
- Exacte beschrijving methodologie
- Details van de referentie populatie bepaald op genetisch geografische oorsprong
- Socio-economische status
- Gezondheid
- Etc.

Details van de referentie populatie bepaald op genetisch geografische oorsprong en socio-economische status zijn niet meegenomen in de medische leeftijdtest waaraan verzoeker onderworpen werd. Hij werd ook niet onderworpen aan psycho-affectieve tests.

In de doctrine kan men evenmin vertrouwen opbrengen in de leeftijdstesten. W. DE BONDT hekelt het feit dat er geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid een psycho-affectief onderzoek te voeren,

en dat er voorbij wordt gegaan aan het feit dat de tests geen eenduidig beeld geven over de leeftijd van personen tussen de 15 en de 23 jaar oud:

"Het medisch onderzoek wordt desgevallend uitgevoerd door een arts en bestaat uit een drievoudige radiografie van gebit, sleutelbeen en pols⁴⁹. Hoewel het mogelijk is om de medische onderzoeken aan te vullen met een psychoaffectief onderzoek⁵⁰, wordt dat in ons land meestal niet gedaan. Dat er in de medische wereld discussie is over de betrouwbaarheid van deze radiologische onderzoeken, is intussen genoegzaam bekend⁵¹. Eigenlijk is het betreutswaardig dat er geen initiatieven worden genomen om meer betrouwbare onderzoeksmethoden te ontwikkelen, met als specifiek doel om de chronologische leeftijdsbepaling van minderjarigen mogelijk te maken. Het is hoogst problematisch dat vandaag methoden worden gebruikt die bij de ontwikkeling nooit bedoeld zijn voor een leeftijdsbepaling van minderjarigen. Erger nog, waarvan de ontwikkelaars en andere wetenschappers duidelijk aangaven dat ze niet betrouwbaar zijn⁵².

Bij elk van de drie onderzoeksmethoden moeten belangrijke kanttekeningen worden gemaakt. Wat betreft de analyse van de pols, werd bij de ontwikkeling van de atlas die gebruikt wordt als referentiemateriaal, al aangegeven dat de atlas beperkingen heeft⁵³. Zo werd onderstreept dat er afwijkingen kunnen zijn binnen eenzelfde leeftijdsgroep, al dan niet veroorzaakt door de herkomst van de jongere⁵⁴. Wat betreft de analyse van het gebit, gaven de auteurs van het onderzoek aan dat de steekproef gebeurde onder blanke Belgen en dat een leeftijdsbepaling voor jongeren tussen 15,7 en 23,3 jaar altijd problematisch blijft⁵⁵. Ook andere auteurs gaven voorheen al aan dat een precieze leeftijdsbepaling aan de hand van een onderzoek van het gebit onmogelijk is, omdat hierbij onder meer ook het socio-economische kader en de voedingsgewoontes meespelen⁵⁶. Wat betreft de analyse van het sleutelbeen, worden gelijkaardige vraagtekens geplaatst bij de betrouwbaarheid ervan voor de beoordeling van de leeftijd van de betrokkene, omdat ook deze test ontwikkeld werd op basis van een blanke bevolking⁵⁷. Dat zelfs de Orde van Geneesheren de behoefte voelt om haar bedenkingen op papier te zetten⁵⁸, mag dan ook niet zomaar naast zich worden neergelegd. Het UNHCR beveelt in dat verband trouwens aan om - met het oog op de bescherming van NBMV - alles in het werk te stellen om te waarborgen dat de leeftijdsbepaling deel uitmaakt van een volledige evaluatie, rekening houdend met zowel het voorkomen van de NBMV, parameters van fysieke aard, als de psychologische maturiteit van de persoon⁵⁹. Precies omwille van de problemen met de betrouwbaarheid van de medische onderzoeken staat de leeftijdsbepaling op gespannen voet met het recht van de NBMV om bij elke beslissing die op hem betrekking heeft, zijn belang als eerste overweging te nemen." (W. DE BONDT, 'De rechtspositie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België: naar het stapsgewijs erkennen van bekwaamheid en het breder invullen van het overwegen van diens belang', in n E. DESMET, J. VERHELLEN, S. BOUCKAERT, Migratie- en migrantenrecht 18, Rechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België, Die Keure, mei 2019, 139-140)

Tot slot uitte UNHCR in haar rapport 'Naar een sterkere bescherming van niet-begeleide en van hun ouders gescheiden kinderen in België' van april 2019 de volgende aanbevelingen met betrekking tot de leeftijdschattingsprocedure in België:

"1.1.6. Aanbevelingen van UNHCR

[...] De leeftijdsschattingsprocedure pas als laatste redmiddel gebruiken, en tegelijkertijd de procedurele garanties van die procedure versterken, onder meer door:

- a. de criteria en termijnen voor het uiten van twijfel in de wetgeving te definiëren;*
- b. bij aanvang van het identificatieproces een voorlopige voogd aan te stellen voor elk NBGkind (Zie aanbeveling nr. 7);*
- c. identificatiegesprekken te voeren (Zie Aanbeveling nr. 6) die volledige en aangepaste informatie bevatten over de wijze waarop de leeftijd wordt bepaald en waarbij wordt gecontroleerd of die informatie door het kind wordt begrepen;*
- d. het multidisciplinaire karakter van de leeftijdsschattingsprocedure te garanderen door alle andere mogelijkheden uit te putten alvorens over te gaan tot de medische test, gelet op het feit dat geen enkele medische methode de leeftijd op een absolute wijze kan bepalen;*
- e. een doeltreffende juridische beroepsprocedure om de beslissing over de leeftijdsbepaling te betwisten; "*

Het is duidelijk dat er effectief gerede twijfel bestaat over de nauwkeurigheid van de Belgische leeftijdstesten, en dat de resultaten er jaren naast kunnen zitten. Op zijn minst dient verzoekers socio-economische achtergrond, nutritioneel niveau en zijn etnische herkomst mee in rekening gebracht te worden om tot een nauwkeuriger resultaat te komen. Gelet op bovenstaande argumenten kan er niet gesteld worden dat een medische leeftijdstest een voldoende betrouwbaar middel van controle uitmaakt.

2) Met betrekking tot de leeftijdstest die specifiek afgenomen werd bij C. A. en zijn broer I. K. S.

Verzoekers leeftijdstests werden afgenomen door prof. Dr. Guy WILLEMS, een odontoloog aan het universitair ziekenhuis Leuven, departement Tandheelkunde.

Er vond een standaard triple test plaats, namelijk een radiografische test van de pols, het sleutelbeen en de tanden.

Op 25 maart 2014 oordeelde de Raad van State in arrest nr. 226.882 echter dat Professor Dr. G. Willems niet de juiste hoedanigheid heeft en geen geldige leeftijdstest kan afnemen. Dhr. Willems is immers geen dokter in de geneeskunde maar een tandarts gespecialiseerd in orthodontie. Hij heeft dus niet de hoedanigheid om het resultaat van de medische onderzoeken bedoeld in artikel 7, § 1, eerste lid van de Programmawet van 24 december 2002 te bepalen. Bovendien bestond het onderzoek dat de verzoeker onderging, uit drie radiografische tests (pols, sleutelbeen, tanden). De opleiding van professor Willems staat hem alleen toe om tandheelkundige radiografieën te analyseren. Hij kan niet pretenderen om expert te zijn in analyse van radiografieën van de pols of van de sleutelbeenderen.

De leeftijdstests van verzoekers werden bijgevolg afgenomen door iemand die hiertoe niet bevoegd was, en die evenmin de juiste expertise had om twee van de drie tests te beoordelen. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 226.882 van 25 maart 2014. Dit maakt dat de resultaten van verzoekers medische tests met een korreltje zout moeten worden genomen.

Verwerende partij baseert zich op het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, waarbij werd geoordeeld dat verzoeker ouder was dan zijn opgegeven leeftijd, om te concluderen dat verzoekers identiteit niet bewezen is, en het 'niet anders kan dan dat het voorgelegde paspoort een paspoort is waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd'.

Verwerende partij ziet hierbij echter over het hoofd dat op het moment dat de Dienst Voogdij deze leeftijdsbeslissing nam op 11 april 2014, ze niet in het bezit was van het originele paspoort van verzoeker, en hiermee dus geen rekening kon houden. Verzoekers paspoort was op dat moment nog niet aangekomen in België, waardoor hij het niet kon voorleggen bij de Belgische instanties.

Het origineel vonnis ter vervanging van zijn geboorteakte werd wel betrokken in de analyse van de Dienst Voogdij.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door zich bij het nemen van haar beslissing op 10 maart 2020, louter te baseren op de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 11 april 2014 (die geen rekening hield met verzoekers originele paspoort, hetgeen echt werd verklaard door de Federale politie), en deze leeftijdsbeslissing zelfs aan te grijpen om verzoekers originele paspoort in twijfel te trekken. Verwerende partij had niet zomaar mogen verwijzen naar deze leeftijdsbeslissing van 6 jaar geleden.

Verwerende partij was op de hoogte, of diende dit minstens te zijn van de onnauwkeurigheid van de leeftijdstests, gezien de aanvulling die op 6 mei 2020 gebeurde.

Indien verwerende partij meende dat de aanvulling dd. 6 mei 2020 (stuk 2) geen ander licht werpt op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers identiteitsdocument, diende ze dit te motiveren. Verwerende partij ging hiermee onzorgvuldig te werk.

We kunnen het volgende concluderen. Verwerende partij schond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door te oordelen dat verzoekers identiteit niet bewezen is, en zijn paspoort gemanipuleerde identiteitsgegevens bevat.

Verder beging verwerende partij een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verder dienen de motieven minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan omwille van de bovenstaande argumenten geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Ten derde werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het originele paspoort geen afdoende bewijs van identiteit vormt, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste paragraaf van deze bepaling luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)"*

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een kopie van zijn nationaal paspoort. De verwerende partij is evenwel van oordeel dat dit stuk niet van aard is om met voldoende zekerheid zijn identiteit aan te tonen, omdat de erin opgenomen informatie strijdig is met de resultaten van de botscan, waaruit blijkt dat verzoeker op 7 maart 2014 minstens 21,3 jaar oud was en dus moet geboren zijn in 1993 en niet in 1996 zoals het paspoort vermeldt. Zij stelt dat het niet anders kan zijn dan een paspoort waarbij de identiteitsgegevens werden gemanipuleerd en dat het bijgevolg de identiteit niet bewijst. Zij heeft daarbij kennis genomen van het feit dat de MRZ-code correct is maar betoogt dat dit niet uitsluit dat het paspoort door corrupte handelingen werd verkregen. Er wordt daarbij verwezen naar het feit dat Guinée een zeer corrupt land is, dat valse documenten er vaak voorkomen en dat perfect authentieke

documenten met smeergeld kunnen worden gekocht. Aangezien de identiteits- of leeftijdsgegevens op het paspoort niet overeenstemmen met andere objectieve gegevens, staan de identiteitsgegevens niet vast, zo stelt de verwerende partij nog. Tot slot wordt erop gewezen dat verzoeker een origineel en gelegaliseerd suppletief vonnis had bijgebracht, afgegeven op 19 maart 2013 waarin wordt vermeld dat hij is geboren op 10 mei 1996, maar dat een gelegaliseerd document enkel de hoedanigheid bevestigt van de persoon die het stuk ondertekent, en niet de inhoud ervan.

Aangaande het voorgelegde paspoort wijst verzoeker erop dat wordt erkend dat de MRZ-code, die toelaat vast te stellen of er al dan niet sprake is van een vals paspoort, correct is, dat de bevoegde dienst geen bewijzen van vervalsing of valsheid kon aantreffen, en dat niet werd gemotiveerd waarom dit onderzoek door de gespecialiseerde afdeling van de Federale Politie niet zou volstaan om aan te nemen dat een geloofwaardig identiteitsdocument werd voorgelegd.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden, maar ook heeft gewezen op en gemotiveerd over het feit dat uit verschillende bronnen blijkt dat Guinée wordt aanzien als één van de meest corrupte landen van de wereld, en heeft gesteld dat het mogelijk is dat iemand een perfect authentiek document voorlegt dat met smeergeld werd gekocht. In die optiek laat verzoekers argumentatie dat geen vervalsingen konden worden aangetroffen en dat de MRZ-code correct is, niet zonder meer toe om aan te nemen dat hij een geloofwaardig identiteitsdocument heeft neergelegd. Het door hem neergelegde “mailverkeer tussen de DVZ en de Federale Politie” inzake het onderzoek naar het paspoort doet daar niet anders over denken : hieruit blijkt dat inderdaad wordt bevestigd dat de MRZ-code klopt, maar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat een correct MRZ-code niet uitsluit dat het paspoort door corrupte handelingen werd verkregen en dat een perfect authentiek document met smeergeld kan zijn gekocht.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich in een dergelijke context behoedzaam opstelt bij het aanvaarden van het paspoort. Immers, zoals de verwerende partij ook heeft vastgesteld, stemmen de leeftijds- of identiteitsgegevens die vermeld worden op het paspoort niet overeen met andere objectieve gegevens. Meer in het bijzonder wordt erop gewezen dat uit de wetenschappelijke bevindingen inzake de botscan die werd uitgevoerd op 7 maart 2014 is gebleken dat verzoeker op die datum een minimumleeftijd had van 21,3 jaar, hetgeen volgens de verwerende partij impliceert dat hij is geboren in 1993 en niet in 1996.

Verzoeker verwijt de verwerende partij verder ook de mail met aanvullende informatie die hij op 6 mei 2020 heeft toegevoegd aan het dossier over het hoofd te hebben gezien. In die mail, zo betoogt hij, heeft hij het problematische karakter van de leeftijdstests van de dienst Voogdij in het algemeen, en de onbetrouwbaarheid van de test die specifiek voor hem werd uitgevoerd in het bijzonder aangekaart, en de verwerende partij had, indien zij van oordeel was dat deze bijkomende informatie haar oordeel over de geloofwaardigheid van het identiteitsdocument niet kon wijzigen, hierover moeten motiveren.

De Raad stelt vast dat, hoewel niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de mail van verzoeker, in de bestreden beslissing vooreerst wordt gewezen op het feit dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie waarin werd vastgesteld dat hij ouder is dan de leeftijd die hij opgaf. Verder is er het motief dat *“om de leeftijd aan te tonen [...] afwijkingen in aanmerking [kunnen] worden genomen op voorwaarde dat die zich binnen een redelijke marge situeren”*, maar dat een afwijking van 3,48 jaar niet als redelijk kan worden aanvaard. Aldus wordt in de motivering wel degelijk een antwoord geboden op de kritiek die verzoeker had geuit op de leeftijdsbepaling waarvan hij het voorwerp uitmaakte. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door geen rekening te hebben gehouden met zijn aanvullende informatie of hierover niet afdoende te hebben gemotiveerd.

In de mate dat verzoeker zijn kritiek op de leeftijdstesten in zijn verzoekschrift herneemt en hij daarbij de Raad uitnodigt om hierover een standpunt in te nemen, moet erop worden gewezen dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij van de FOD Justitie werden geconsolideerd in de beslissing van de dienst Voogdij van 10 april 2014. In deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, werd gemotiveerd dat uit het medisch onderzoek van 7 maart 2014 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid blijkt dat verzoeker op die datum een leeftijd had van *“zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is”*. Verder wordt het volgende gesteld:

“Overwegende dat op 10 februari 2014 betrokkene een origineel en gelegaliseerd suppletief vonnis, afgegeven op 19 maart 2013 in Ratoma, Guinée, voorlegt, welke vermeldt dat hij geboren is op 10 mei 1996;

Overwegende dat een gelegaliseerd document wel vaststelt welke de hoedanigheid is van de persoon die ondertekent, maar niet noodzakelijk de inhoud van de in de bijgevoegde documenten opgenomen informatie bevestigt;

Overwegende dat afwijkingen tussen de medische test en de door de administratie in aanmerking genomen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situëren, dat er in casu een afwijking van 3,48 jaar is, die niet als redelijk kan aanvaard worden;”

De Raad herinnert eraan dat administratieve rechtshandelingen bekleed zijn met het “privilege du préalable” en dat zij worden geacht met de wet overeen te stemmen zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. Verzoeker betwist niet dat hij geen beroep indiende tegen de hiervoor geciteerde beslissing van de dienst Voogdij van 10 april 2014. Hoewel hij in zijn middel benadrukt dat het niet zijn bedoeling is de nietigverklaring te vragen van deze beslissing, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker wel degelijk kritiek uitoefent op deze beslissing. Zo voert hij aan dat de arts die de leeftijdsbepaling uitvoerde niet bevoegd was om deze te doen en uit hij uitgebreid kritiek op de gehanteerde wetenschappelijke methode tot leeftijdsbepaling. Het middel nodigt de Raad aldus uit om de wettigheid van de beslissing van de dienst Voogdij af te toetsen. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en kan aldus geen kennis nemen van verzoekers kritiek op dit punt. Daarenboven is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In de mate dat het gericht is tegen deze beslissing, is het middel dan ook onontvankelijk.

Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij zich met de verwijzing naar de beslissing tot leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij heeft gesteund op een juridisch element dat wordt geacht met de waarheid overeen te stemmen.

Verzoekers argument dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door zich bij het nemen van de bestreden beslissing louter te baseren op de leeftijdsbeslissing van zes jaar geleden, terwijl daarin nog geen rekening kon worden gehouden met zijn origineel paspoort omdat het toen nog niet was aangekomen in België, brengt geen soelaas. De verwerende partij is immers zelf overgegaan tot het afwegen van de bevindingen inzake de leeftijdsbepaling enerzijds, en de bevindingen inzake het paspoort en het feit dat ook authentieke documenten door corrupte handelingen kunnen worden verkregen anderzijds. Daarenboven moet erop worden gewezen dat uit de beslissing van de dienst Voogdij wel al was gebleken dat rekening werd gehouden met het origineel en gelegaliseerd suppletief vonnis, luidens hetwelk hij geboren is op 10 mei 1996; hierover werd destijds gesteld dat afwijkingen tussen de medische test en de voorliggende documenten zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, hetgeen *in casu*, gelet op de afwijking van 3,48 jaar, niet het geval is. Aangezien het thans voorgelegde paspoort, waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, melding maakt van dezelfde geboortedatum als deze vermeld op het vonnis valt niet in te zien hoe verzoekers argument een ander licht op de zaak zou kunnen doen schijnen: er blijft sprake van een afwijking van 3,48 jaar. Ter zitting benadrukt verzoekers raadsman dat er mogelijk een deviatie is van slechts 5 maanden en dat in zulk een geval uiterste voorzichtigheid geboden is, maar deze deviatie blijkt niet uit de stukken van het dossier. In de beslissing van de dienst Voogdij, zoals hiervoor geciteerd, wordt gesteld dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid blijkt dat verzoeker op 7 maart 2014 een leeftijd had van *“zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is”*, zonder meer. Uit deze beslissing volgt dat verzoeker geboren is in 1993, zodat niet kan worden voorgehouden dat het paspoort, volgens hetwelk hij geboren werd in 1996, slechts een afwijking van 5 maanden laat zien. Het gaat daarentegen om een afwijking van meer dan drie jaar, die, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, niet als redelijk kan worden aanvaard. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die daar anders over doen denken. Verzoekers verwijzing naar twee arresten van de Raad van State (nrs. 241 990 van 28 juni 2018 en 242 623 van 11 oktober 2018) kunnen geen ander licht op de zaak werpen: verzoeker betoogt terecht dat hieruit blijkt dat het medisch onderzoek tot leeftijdsbepaling, in toepassing van artikel 3, § 2, 2°, en artikel 7 van Titel XIII, hoofdstuk 6, *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”*, van de programmawet van 24 december slechts tot doel heeft te bepalen of de betrokkene onder of boven de 18 jaar is, en niet dient om hem een nieuwe geboortedatum toe te kennen, maar dit is thans niet aan de orde. De verwerende partij heeft slechts vastgesteld dat de afwijking tussen de resultaten van de leeftijdsbepaling volgens de beslissing van de dienst Voogdij enerzijds, en de geboortedatum die is vermeld op het door hem neergelegde paspoort anderzijds, niet valt binnen de marge van de redelijkheid en dat het paspoort, waarvan niet is uitgesloten dat het door corrupte handelingen werd verkregen, zijn werkelijke identiteit dus niet bewijst.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de documenten die hij bijbracht -zijn paspoort en het suppletief vonnis- niet met voldoende zekerheid zijn identiteit aantonen zodat de aanvraag onontvankelijk moet worden bevonden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en al evenmin dat hierover niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS